

Svědci

Senát se sešel jako obvykle. Uprostřed měsíce, jak se schází pravidelně kromě letního období, za rozbřesku dne, téměř v plném počtu ve své budově, která zůstala, leckomu na zlost, i přes požár téměř nepoškozena. Zvěsti o událostech předešlého dne, které se již rozšířily, jakož i zpráva o Neronově připravovaném projevu a i o představení v cirku, natolik působily, že tentokrát se mnoho členů neomluvalo jako jindy. Pravidelná měsíční zasedání v idech měsíce měla rutinní charakter. Projednávaly se při nich běžné pracovní záležitosti.

Nero sám spal tak dlouho, že nestihl ani oběti. Potom ale dorazil s o to větším nadšením, políbil oba konsuly a krasořečnický žádal o omluvu svého zpoždění, které prý způsobily ty nejdůležitější státní úkoly. „Ale,“ řekl žertem, „jsem připraven přijmout jakýkoli trest za toto své provinění. Věřím však, že otcové budou vůči mně mírní, až uslyší, co jim přicházím sdělit.“

Senátoři ztlumili své zívání a ve svých křeslech ze slonové kosti zaujali pohodlnější pozice, aby se připravili na přežití hodinového krasořečnění, zpracovaného podle těch nejlepších Senekových zásad. Nero se však tentokrát spokojil s tím, že vyslovil jen několik nevyhnutelných vět o věčném životním pořádku, který bozi a předci stanovili, a přešel rovnou k věci.

„Zhoubný požár Říma v létě, největší neštěstí, které kdy Řím potkalo od jeho zpusťování Galy, nebyl žádným trestem bohů za nemravnost Říma, či politickou a státnickou nutností, jak mnozí zlovolníci neustále tvrdí. Nýbrž obyčejný zákeřný skutek, hrůzný zločin, se kterým se lidstvo ještě nesetkalo. Vymysleli si jej a po zralé úvaze se jím provinili takzvaní křesťané, jejichž odporná pověra se se vši zákeřností rozšířila mezi římskými zločinci a římskou nic nechápající spodinou.“

Spiknutí bylo o to nebezpečnější, že opovržením hodní křesťané se navenek chovali vzorně, hostinami nabízenými zdarma a almužnami na všechny strany vábili chudáky a potom šířili svoji děsnou zlobu vůči celé společnosti se vším všudy na svých tajných shromážděních, která přísně hlídali před vnějším světem. Pojídali lidské maso a zapíjeli to lidskou krví! Prováděli kouzla, kterými uzdravovali nemocné, a získávali je tak do svého vlivu. Někteří očarování jim svěřili i svůj majetek, který pak byl dále používán proti Římu.“

Nero se na chvíli odmlčel, aby nadšení senátoři svými výkřiky mohli vyjádřit zhnusení nad tím vším, co slyšeli v tom proslulém projevu. Potom pokračoval:

„Z mravních důvodů nemohu a ani nechci veřejně sdělit všechnu tu špínu, které se křesťané při svých tajných shromážděních dopouštěli. Nejdůležitější ale bylo, že právě oni, spoléhající na svůj počet, podpálili Řím a na příkaz svých vůdců se shromáždili na pahorcích, projevující radost a nadšení, čekající na Krále, jenž měl za úkol svrhnout Řím, založit novou říši a co nejhrůzněji potrestat všechny, kteří mysleli jinak.“

Kvůli tomuto plánu se křesťané vyhýbají svým povinnostem občanů a státním úkolům, neboť, ač je to neuvěřitelné a ostudné, i někteří občané byli v naději na odměnu zapojení do toho spiknutí. Za příklad toho, že křesťané nenáviděli vše, co jiní lidé považují za posvátné a cenné, je třeba uvést, že neobětovali římským bohům a považovali umění za zkázonosné a nechodili ani do divadla.

Zardousit toto spiknutí bylo jednoduché, protože zbabělí křesťané, jakmile byli chyceni, prozrazovali se navzájem. Když jsem dostal o jejich činu první zprávu, podnikl jsem co nejrychleji všechno pro to, abych zachránil stát a potrestal žháře. Největší podporou v mé činnosti mi byl prefekt pretoriánů, Tigellinus, který si zasloužil plné uznání senátu.

Mnozí křesťané byli cizinci, kteří neuměli ani latinsky, zloději, kteří přišli do Říma s ostatním lidem, který se do města neustále přestěhovává ze všech koutů světa. Lidem bez kořenů, se špatnými zvyky. Rozsáhlost spiknutí opravňovala Tigellina k příslušným zákrokům, protože městská stráž by nestačila na zajištění viníků a na zastavení neklidů, vyvolaných křesťany.